

Tre Menneskebørn.

af

P. A. J.

Fra Engleff efter Originalens 145de Udgave

ved

W. H. M. A. J.

(Fortsat.)

Sjette Kapitel.
Nye Tanker.

„Kom,“ sagde Henry Søstings til sin Kammerat, idet de stode uden for Hotellet. „Hader jeg dig, at vi skulde gaa herind og spise til Middag, hvis det inderst stærkt efter Skoledag.“

„Godt, saa gaa du; min Fader har ikke givet dig Ordre, saa jeg maa hjem,“ svarede Vennen muntert. „Sik Snak, kom nu bare med og spis med mig, saa følger vi ad senere, naar Vejret bedres.“ Og saadan blev det. De traadte indenfor i den store Spisestue, og Løbe kom hurtigt frem mod dem for at være til Tjeneste. Han havde nu været en Maaned i Forretning og kunde alt rose sig af at være den fineste i hele Øvstertorfflosten.

Henry Søstings bestilte Middag til to, og han gjorde det med en Overlegenhed, der viste, at han var vant til sligt. Løbe fik travlt snart her, snart der, men til sidst stillede han sig lige bag ved dem og saa beundrende paa dem, mens de spiste og drak, snakkede og lo. Men selv ret at vide det, havde Løbe indtil denne Time været Tilhænger af Teorien om „Blodets Værd“, om særligt oplyste Menneskearter og alt saadant Konfusions. Han vidste jo fuldt vel, at han ogsaa selv var en Dreng, men det var dog aldrig et Øjeblik faldet ham ind, at han blot i mindste Maade kunde være beslagtaget med saadanne Eksemplarer af Dreng, som han her saa for sig. Ifte at de var bedre end han, nej, saadanne Tanker nærede han ikke, men at de var anderledes, det kunde han da se. Han tænkte ikke nærmere over, hvilke Forskelligheder der nødvendigvis maa staves gennem Hjern, Kultur og Kristendom.

Men nu taler jeg hen i Befret. Løbe vidste jo end ikke, at der er saadanne Ord i Sprøget. Men der er desværre mange andre Mennesker, der ved god Vefsed herom og dog ikke reflekterer en Smule fornuftigere, end han gjorde. Medens han nu saa paa dem og glædede sig ved Synet, blev Henry grebet af nyt Begær og lænede sig tilbage i Stolen med et: „Hvor er Løpings? Ah, Løpings, er De der? Kunde De ikke lave Ven og mig en god varm Drif i Dag?“

„Om et Øjeblik skal jeg være til Tjeneste; lad mig se, — vil De vente fem Minutter?“

Henry nikkede.

„Godt, som saa ned om fem Minutter, Løbe, saa skal jeg have det færdigt.“

Saa stod han da lidt efter og saa opmærksomt paa dem, mens de sluttede Glassene. Der var lidt usmeltet Suffer paa Bunden af Henrys Glas, og da han saa, hvor opmærksomt Løbe betragtede dem, holdt han pludselig Glaset hen mod ham med et: „Vil du ha'et?“

Løbe rystede tavs paa Sovedet.

„Naa, du holder ikke af Levninger? Du faar formodentlig nok af det rene Ræfen! Hvorfor læses dette egentlig, du ved vel Vefsed dermed, nu du er ansat ved Hovedkvarteret?“

„Hvorfor hemmelighed,“ svarede Løbe med en Ågletig Hovedrysten.

„Saa det er det! Naa, hvor meget drikker du saa af det huer Dag?“

„Ikke en Draabe.“

„So ypt!“

Løbe svarede ikke; han var saa vant til at se sine Ord betvivlede og var sig saa fuldstændigt bevidst, at der ingen særlig Grund var til at tro dem, saa han lo blot.

„Naa, sig os det nu, blot for Sjæls Skyld; jeg skal ikke sladre. Jeg kunde have Lust at vide, hvor meget et Hoved som dit kan taale.“

„Det er ingen Nytte til; De tror mig dog ikke.“

„Du vist saa, denne Gang tror jeg hvert Ord; men sig det saa, som det er.“

„Godt, — ikke en Draabe.“

„Hvorfor ikke?“ — Det lod saa tvivlende: „Kan du ikke lidt det?“

„Bed det ikke, har aldrig smagt'et.“

„Har du da aldrig prøvet det, hvor det var at faa?“

„Ah, jo, en hel Del!“

„Synes du da ikke, det lugter godt?“

„Jo, fortræffeligt.“

„Naa, men hvorfor drikker du det da ikke?“

„Men hvorfor?“

„Nu faldt Ven ind: „Er du Totalafholdsmænd?“

„Svaret er det for noget?“

De maatte begge le ud, inden de kunde svare: „Det er folk, der mener, det er ondt haade at unde og hude disse rare Ting. Du, Henry, har du hørt, at der er et helt Galloj oppe i nord Kvartier; gamle Monch har været rundt for at faa Folk til at love ikke mere at sælge Brændevin til hans Søgn Naak.“

„Sumbua og Sludder!“ Det var Henry, der brugte sin Faders stabs Argument.

„Det er sandt. Men nu er Naak nok mere druffen end nogen Sinde før, liges der.“

det som et Tøseheved af saadanne fine unge Mænd som dem, han rigtig havde betjent. Og saa, at disse to aabenbart havde anset ham for „grøn“. Havde de sagt Lyd eller Stungel, saa vidde han have set, men „grøn“ — det bed. „Jeg skal vise noget andet en skønne Dag,“ sagde han besluttet til sig selv, idet han forvandt med Levingerne af Maalkedet.

Saa er da vore tre Smaaebørn, som vi kender fra Rosenstrævet med Sisse og Ederbrum, Gungeltolen og Kælderhalsen, mødtes for første Gang og har først deres første Samtale.

Der kom snart flere fulne Mennesker for at faa deres Middagsmad, og Løbe betjente dem og var meget optraagende overfor deres Ord og Vink. Han første et travlt Liv i de Dage, et friskt, raskt Liv, der fyldte hans Sind med Velvære. Der var noget i hans Karakter, der stemte saa fuldstændig overens med al denne Virksomhed og Forretningsmæssighed. Det hele var præget af Plan og Metode, selv i de mindste Ting; hver Tid havde sit bestemte Arbejde, hver Genstand sin Plads, hver Kasse sin Værd, saa han straks kunde høre, hvor der blev kaldt, — og det var alt som en listig Musik for ham. Han vidste ikke selv, hvad det var, der drev ham og saa hurtigt gjorde han helt bærmt for Punctiliositet og Paapassenhed, men vist er det, han søgte sig i den inderlige Samklang med det alt sammen.

Der var endnu en Grund til, at Løbe fandt sig saa vel i Hotellet. Han havde opdaget, at han var Epitruer, og en forbløvet Menge gode Epitruer tilfaldt ham — eller rettere forvandt fra Fode, Spilder og Skuffer, uden at nogen anden end den højt uskyldige udførende Løbe kunde have gjort Regnskab for, hvor det var blevet af. Staffels Fyr, de fineste Negler om Hærlighed var glemt i hans Opdragelse, og han kendte hin de Negler, der gjorde det muligt at forklæbe uordagt. Saa nærrede han selv de mest ærøvsige, gratulerede sig selv til de gode Resultater og søgte sig i det hele som en Lyffens Panfilius.

Han var jo ogsaa kommen helt godt fra det. Han havde været Klæder paa og havde en god Seng at sove i, — men dog er det nok et stort Spørgsmaal, om han var saa overmaade vel tilfældt, thi dette Hotellet med sine Præstuler og Anlebbinger til Fald, som end ikke hans Gabelvild havde Rage til. Havde han haft en sand Ven — det havde han nu ikke — saa vilde denne sikker have betragtet ham med særlig Vefsering nu, thi var der et Sind, der var en frugtbar Jordbund for alffens Udseende, da var det sikkert Løbe.

Der kom daglig adskillige alvorlige Kritiske paa Hotellet for at spise, og de blev samvittighedsfuldt betjente af denne Dreng, hvis Sjæl var saa dorebar i deres Herres Sjæle, men dog fandt disse hans Tjenere aldrig Anledning til at tale med denne Sjæl om Gud. Og hvorfor skulde de vel det? Det var jo kun et Hotel, hvor de spiste deres Middagsmad, og naar det var besøgt, gik de videre, ofte for at overvære et Missionsmøde, en Bibellæsning, et Bedemøde eller andre gode Sammenkomster, men disse Ting og Sotelmiddagen havde da absolut intet med hinanden at gøre, og saaledes vandrede den lille, bibelfæse Sødnng sin Vej og de deres.

Men Gud Herren havde sit Øje fæstet paa dem alle. Efter som Dagen gik, mødtes de tre Dreng, hvis Liv var begyndt saa forfæstligt, ofte; thi Henry Søstings satte særdeles stor Pris paa at spise sin Mad paa Hotellet og saa siden drive om i Ønen, til Bøgen kom ind fra Vandstedet; og han havde gerne Ven Phillips med sig, dels fordi han var en godstindet Dreng, der gerne vilde unde ham noget af al den gode Mad, han refererede, dels fordi han nok holdt af at have en til at beundre sig, og hvem han kunde vise sin Størhed. Men der nu ikke var noget mere, der drog dem og gjorde Hotellet mere fæst for dem end Hjemmet? Saa det mon paa Bunden af Glassene med „den gode, varme Drif“, som Henry aldrig glemte at forlange? Stundom klagede den lille Fru Phillips, men den godmodige Hr. Phillips lo og blafte ad hendes Bekymringer. Stundom forbed Hr. Søstings Henry at komme paa Hotellet, men den næste Dag, det blev daarligh Bedr, sendte han ham selv derhen igen. Stundom smutes hans smme Moder, at hans Ansigt blufkede temmelig stærkt, og hun undrede sig over al den Hovedpine, han havde. — Men alene Løbe, der havde set saadant i Værnsken, kun den kolde, ligegyldige Løbe saa med fortaalelse paa det hele og bemærkede filosofisk til sig selv: „De to Fyre vilde saa for meget af det en skønne Dag, og det færende de selv rigtig ved, hvad der er i Vejen.“

Syvende Kapitel.

Det første Bogstav.

Det var ondt Dage for Løbe; han saa saa mismodig ud, som han stod der og stirrede ud ad Binduet — Færgerrigedshjælpen havde faaet Jagt i ham. Søstings Efterspaaelse havde netop nu forbi, og det syntes at gøre Mismodet endnu større at se paa den. Saa vilde han da? Drømte han sig fiddende paa det Nylig Søde hos Fru Søstings og den lille Fru Dora? Nej, langt fra, han søgte sig stadig som hørende til en anden Art af Menneskeslagten, men han længtes indelrigt, ja, næsten lidensabeligt efter at komme op paa Bussen, ikke for at fiddede ved Siden af Jonas, som skulde hede, men for selv at være Kunst. Na, at fiddede deroppe, højt over den hele Flok, og derfra kunne styre de valdige Søfte, lede dem Gude op og Gude ned, dristigt, men elegant, selv om de skarpeste Sjærner, at blive den bedste af alle Kunst! Men vidste, han kunde tumle dem, han kunde mærke det paa sig selv, — men hvorledes skulde det vel kunne naas? Her var han jo lukket inde kun for at trave rundt med Tællerener og Walker. „U“, sagde Løbe og trommede paa Ruden.

En saadan Forandring havde det taget med ham i de seks Ager. De rene, hele Klæder, den varme Seng, den rigelige Mad var altsammen blevet ham dagligtogsaa Ting og syntes ham intet i Sammenligning med det at kunne lære et Par statelige Søfte. Og Resultatet af alt dette blev, at han forsvandt sine Pligter; Antvæne var slet udførelse, Tællerener var naade; han tog saa rigeligt god Tid til alt, at Hr. Roberts var ved at blive led af ham, og det saa ud, som om han ret snart vilde faa sin Kfsted og dermed rig Lejlighed til at glo paa baade Søfte og Bogne. „Vil han da lad paa Maanen med samt sin Kasse, den gamle Snag! Jeg haaber, den maa være varm nok til at fælde ham indvendig. Og jeg skal drikke

det halve af den fra ham —“ mumlede han, idet han maatte vende sig om, netop som Søstings Bogen var lige ved den dejligste Båndpæl, hvor Båndet rigtig vilde slaa Spejl i Sjulene. Der var tre Herrer, der vendte dels paa Kasse, dels paa Fjæters; de to sad og talte og lo, mens de spiste, den tredje sad for sig og lod til at have travlt. Løbe færværede for dem og holdt sig saa som sædvanlig i Nærheden for at gøre Brug af sine Fren. De to Herrer kastede stadigt Sideblik hen til den enlig fiddende, og da han havde bealt og var gaaet, blev han straks Genstand for deres Samtale. „Hvems rigelige Mand,“ bemærkede den ene, idet han slugte en valdig Fjers. „Gjorde det hele paa ti Aar. Han kom her som ung for fem og tyve Aar siden og havde den Gang alffurk fem og tyve Cents.“

„Hvordan skaffede han sig da al den Sønt?“

Ved disse Ord nærmeste Løbe sig, hans Interesse var daft, han var jo selv en saadan ung Fyr, og fem og tyve Cents var netop ogsaa, hvad han var Gjer af.

„Jeg hørte netop en Gang, en Mand stillede ham det selv samme Spørgsmaal. Han er altid slagterig og minder paa flere Maader om Ven Franklin eller en af de her andre Fyre, der sov, spiste og drak paa Koffelset. „Godt,“ sagde han og strammede sig op paa sin egen Maner, „Methoden er hørt simpel; jeg satte mig for at efterleve følgende Regler: Gør enhver Ting til sin bestemte Tid, gør alt som gødt som muligt og lære det mest mulige om alt muligt, faa vidt som Lejlighed gaves.“

De to lo vældigt over disse Regler, slugte den sidste Fjers, drak den sidste Slurk Kaffe og gif, efterladende Løbe i jublende Glæde.

Hu havde han lært, hvorledes han skulde naa sit Maal at blive Kunst; det saa alffaa ikke uden for hans Rækkvidde. „Jo, det skal du sagtens,“ sagde han ved sig selv, idet han tog af Vordet. „Det er jo blot at gaa lige ud ad Landvejen og lunge lige løs paa alt, du faar med at gøre, gøre det første Klasse det hele og saa saa Gørje paa alt muligt mellem Himmel og Jord saa hurtigt som muligt. Det kan du gøre altsammen, Løbe.“ Og da han saaledes havde faaet Reglerne for fikfret Fremgang omfat i et Sprø, der påskede i hans Aam, tog han fat paa sit Arbejde igen med saadant Sumør og Alderthed, at Roberts, idet han gik gennem Stuen, uufkaarligt udbrød: „Se nu til ham, Møren, nu tror jeg, han kommer sig igen; ja, saa faar jeg vel beholde ham lidt endnu.“

Saa blev der atter Søffin i Løbes Liv. Ifte at han opgav Søffene, langtfra! Det saa ikke for ham at opgave, hvad han havde begyndt, men han syntes, at han ude i Fremtiden skintede sig selv fiddende der paa Bussen, og af Glæde løstede han atter til sit Arbejde.

Den følgende Eftermiddag blev han sendt et Ørind ud til Søstingskub. Det var kun færdigt, han havde Lejlighed til at løbe Lure ved Dagens Lyd, og han sad da ogsaa den givne Lejlighed i fuldeste Maal, saa det var en Klar og munter Stemme, der genløb i den store Forhal og høstes helt ind i Dagligstuen, hvor Henry Søstings saa paa Sofaen og var daarligh.

„Er det ikke Løbe? Jo det er, jeg kan kende Stemmen. Dora, ring paa Koffen, jeg vil have ham lidt herop til mig.“

„Men min egen Dreng —“ begyndte Fru Søstings. „Saa! Ah, Mo'r, lad mig dog nu saa Lov at være her; her har jeg nu liget i to Dage og er ved at gaa ud af mit gode Skind, og han er altid saa morjom. Ring paa Koffen, Dora.“

Dora aabød, og straks efter blev Løbe skubbet ind i Fru Søstings elegante Kabinet, og at han der fik travlt med at fuge og beundre, er en given Sag.

„Hvad, er De fyg?“ udbrød han saa. „U, det maa da være en grumme fedelig Lidssfordriv; hvad er der i Vejen.“

„Kedeligt, ja, det tror jeg, men jeg har den mest nederdrægtige Hovedpine; det er det hele, der er i Vejen.“

„Henry,“ lod det bebrejdende fra Fru Søstings. „Ah, ypt, Mo'r! En kvafuld Hovedpine da, om det lader dig sønnere. Løbe, har du set Ven i Dag?“

„Ikke Spor af Ven. Kunde ikke begribe, hvad der var blevet af jer.“

Henry saa uroligt om efter sin Moder, men hun blev netop nu kaldt ud, og de tre var alene. Dora tog atter fat paa sin Strinning, og de flinke Fingre lod Pennen løbe hen over Papiret. Løbe gav med forvævede Bliffe Agt paa hende, og til sidst udbrød han: „Striver du?“ Det som Fru Søstings saa naturligh; han tænkte ikke paa overfor hende at bruge det fine „De“, som Hr. Roberts ellers saa bejæmt havde indfærpet ham.

„Om jeg skriver?“ Lod det tilbage, „ja, det kan du da se.“

„Hvor gammel er du?“

„Jeg er elleve Aar.“

„Og du kan skrive?“

„Ja, det har jeg da funnet længe.“

„Jeg er fænten,“ lod det alvorligt fra Løbe.

„Nej, er du det; det er jeg med,“ sagde Henry.

„Og du kan ikke skrive?“ spurgte Dora.

„Jeg!“ svarede Løbe, han blev baade glad og forstræffet ved Tanken, „nej, det kan jeg rigtig nok ikke.“

„Saa du da ikke lære det?“

„Det har jeg aldrig tænkt over. Er det morsomt? Nej, det lærer jeg vist aldrig. Jo, jeg tror, jeg vil; vil du lære mig det?“

„Jeg! hvordan skulde det gaa til? Vilde du virkelig gaa gerne lære det? Nej, det gaar ikke an; Mama vil aldrig tillade det.“

Uden nogen som helst Høffelse af noget mindre påsende traadte Løbe et Skridt frem og saa over den lille Frøffens Skinder ned paa de pæne Bogstaver, hun skrev.

„Svaret er det for en?“ spurgte han og pegede paa det første Bogstav i Stykket.

„Det er L, stort L. Men det er jo det første Bogstav i dit Navn.“

„Jeg ser ikke Spor af „Lort“ ved den Fyr, den vrider sig jo som en Snog. Hvorfor vrider du den saadan rundt?“

„Hvorfor? Fordi et L skal være saadan. Mama har altid roft mine L'er, og det er stort L fordi — fordi — aah, Henry, hvorfor er det et stort Bogstav?“

„Fordi det er det.“ Lod det meget vefseligt.

„Ja, naturligvis er det Grunden; det var da ogsaa tosset, vi ikke kunde tænke det,“ lagde Løbe til, og derefter hende og hun sig igen til Dora: „Ah, lad mig saa Lov at se dig lave den Fyr?“

had om endnu et, men fnap saa hurtigt, og saadan blev det forfæst nogle Gange, indtil han greb om Vefselstet og bad: „Naa, jeg vil ikke prøve paa at lave den, nu kan jeg vist!“

„Men det gaar jo helt godt, han kan lave det rigtig pænt, Henry. Men se, der er to L'er,“ lagde hun ivrigt til overfor sin Elv; „det ene er blot saadan en Streg med en anden Streg over; se, saadan!“

„Saadan en Streg med en anden Streg over,“ lo Henry hende fra Sofaen, men de to var altfor ivrige til at lægge Mærke hertil, og saadan gif det da til, at Fru Søstings, da hun kom tilbage, saa Løbe, Udffuddet fra en Brændevinskæppe, bje sit krslede Hoved fremover, liges med Siden af hendes Datter. Hun stod som rædelseløst og udbrød: „Dora Søstings!“ Men den ivrige Dora svarede kun: „Ah, se, Mama, nu kan han skrive to L'er, baade det lille og det store; han har dem begge to paa Papiret her.“

„Hr.“ afbrød Løbe hende, „nu har jeg besluttet at ville lære alle Bogstaverne; vil du ikke lære mig dem? Jeg kommer herefter hver Dag med Posten fra Svogret, lad saa et til mig hver Dag, baade det store og det lille, skriv det her paa Papiret, saa vil jeg øve mig og have det færdigt til næste Dag. Vil du ikke, hvad?“

„Ja, men tog saa hellere Tallene med med det samme,“ fældt Henry ind; „jeg skal lære dig et hver Dag; dem har man megen Brug for.“

„Meget vel, det kan jeg ikke have noget imod,“ mente Løbe fort og godt.

„Mama, maa jeg? Jeg vilde saa grueffig gerne. Han er fænten klar og kan slet ikke skrive, og det vil ikke tage stort af min Tid. Naa, jeg ikke nok, føde, rar: Mama?“

Saad skulde den fine Fru Søstings vel fuge hertil? Svad var der vel at fuge til en saa simpel og dog saa ejendommeligh Begæring? Man kunde let se, at hun var noget ængstelig derved, men Løbe var nu en Gang ikke søffom overfor Bliffe — for Ord da ikke heller, om det som en derpaa! — og det var i et hurtigere, mere forretningsagtigh Tempo, han gif tilbage til Hotellet. Det var, som var han vofket en hel Tomme denne Eftermiddag; thi var det ikke noget stort, at han nu skulde lære et nyt Bogstav hver Dag, og kendte han ikke allerede nu, hvordan L og t skulde skrives!

Ottende Kapitel.

Et Bedemøde.

Velværdige Hr. Pastor John Birge stod ved Binduet i sit hyggelige, lille Studerestue; mistrofflig og trist i Sindet trommede han med Fingrene paa Ruden. Alle Elementer syntes at slaa sig løs derudenfor; det blafte en skarp Nordost-Storm, det baade fneede og regnede paa en Gang, og Nebstøren lagde sig over Jorden som et spejlglat Tøflag. Velværdige Hr. John saa atter ud, trommede, rullede sine Fyr og vendte sig saa pludseligt om til sin Kufftru, der sad i en Kænestol og barmede sine Fjædder ved Kaminen.

„Men er det da nu ikke befærdeligt, Emma, at Løsdag Aften atter og atter skal komme med saadan et forrygende Vejr? Det er nu den tredje Løsdag i Træk, det har været saadan, at næsten ingen kan komme ud.“

„De har vist sagt i en halvt ualmødig, halvt forfæst Tone, og Fru Birge tog sig Tid til at tænke, før hun svarede: „Godt, lære John, saa vil du have den Tilffredstillelse at vide, at de, der kommer, holder meget af Bedemødet, at de endog trodfer saadan et Vejr for at komme til det, og du vil saa ogsaa kunne tænke paa, at endnu flere vilde gøre det samme, om de blot var i Stand dertil.“

Men Pastoren var ikke saadan at saa tilfældt tilffred; han særdeles bejæmt til en tom Skonodlut, der saa ved hans Fod, og fortalte: „Jeg har ellers slet ikke lagt noget som helst til Rette for en Aften som denne, men nu havde jeg netop i Sinde i Aften at holde en kort, praktiff Tale, beregnet udelukkende paa de nonvædte, — og saa faar jeg lærer Fæmning og nogle saa andre graahaarede Venner til Tilffrere; Mennesker, der slet ikke trænger til at høre paa mig. Der var netop ganske bestemte Mennesker, jeg havde haabet at kunne naa med min Tale i Aften, og saa er det dog virkelig alt andet end opmuntrende at fse sig næfter helt overbevist om, at de bliver borte altsammen. Jeg kan nu slet ikke se, hvorfor denne ene Hoveddagsaften, vi som Kristne gerne vilde ofre Herren, saa ofte skal forflyttes af daarligh Bedr.“

Fru Birge kunde ikke se sin Mand's Ansigt lige i Løbflift, han havde vendt sig om mod Binduet igen, men der var noget i hans Stemme, der fik hende til at slaa ind paa en anden Vej. „Ja,“ sagde hun med paatagen Ånd, „det er en Skam, at Løsdag Aften saadan skal være hjemstøt af Storm fremfor nogen anden Aften. Tror du, det kan være muligt, at vor himmelff Fader ved, at saa mange af hans Venner bringer denne til Bedemødet? Eller mon han, hvis han ved Vefsed dermed, alligevel ikke kunde sende en eller anden lille Sønder derhen, hvis det var hans Villie?“

Færfen lyvede lidt med at svare, men saa vendte han sig langfomt bort fra Binduet, og deres Bliffe mødtes; han maatte smaafe, halvt af Forundring, halvt af Skam, og der kunde nok være Anledning dertil, thi for en Gang Skold var der blevet vendt op og ned paa Husordenen. Thi, sandt at fuge, det var ellers altid den lille Fru, der blev misforfæst, snart med Vejrret, snart med Menneskene, og altid var det ham, den alvorlige, trofaste, taalmodige Færf, der maatte tale hende til Rette, snart paa en, snart paa en anden Maade, og nu søfte han, hvorledes hans egen øbrøffte Mand i Aften var blevet fæffet med hans egne Waaben. De var vel brugte mod ham paa en høft efførvædig, kvindesindig Maade, men han genfæmte dem straks, og han kunde tage imod dem med et Smil og en lille Latter. Da han saa siden havde faaet Galofferne paa og Overstraffen knæppet for at trodfe Vejrret, gif han hen til hendes Kænestol og sagde: „Kom, lille Skone, lad os et Øjeblik forenes i Vn til vor Fader om, at han vil tage dette Bedemøde i sin Haand og bringe noget godt ud af det, der tegner saa daarligh.“ Saa klæbde de da ned sammen, og det var med indelrig Hjertevarme hun fulgte med i den Vn, han frembar.

(Fortsættelse.)